

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 174/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti TATRASVIT SVIT – SOCKS, a. s., Mierová 1, Svit, IČO 31 707 289, zastúpenej advokátom Mgr. Milošom Čičmancom, Štefánska 3793/22, Poprad, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v časti výroku rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 69/2019 zo 17. októbra 2019 o náhrade trov konania a o návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 69/2019 zo 17. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti TATRASVIT SVIT – SOCKS, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

2. Návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 69/2019 zo 17. októbra 2019 n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti TATRASVIT SVIT – SOCKS, a. s., Mierová 1, Svit, IČO 31 707 289 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v časti výroku rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 69/2019 zo 17. októbra 2019 o náhrade trov konania (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalovanou stranou v konaní o zriadenie vecného bremena k stavbe vo vlastníctve žalobcu. O žalobe žalobcu rozhodol Okresný súd Poprad rozsudkom sp. zn. 9 C 191/2010 z 26. júna 2018 tak, že 1. zriadil vecné bremeno v prospech žalobcu, 2. žalobcu zaviazal uhradiť finančnú náhradu za zriadenie vecného bremena a 3. náhradu trov konania stranám nepriznal. Proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie podali strany konania odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie s výnimkou výroku o trovách konania, ktorý zmenil tak, že žalobcovi priznal náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Sťažovateľka v sťažnosti atakuje právne závery, na ktorých stojí výrok napadnutého rozsudku krajského súdu o náhrade trov konania, a tvrdí, že krajský súd nesprávne priznal náhradu trov protistrane. Konkrétne tvrdí, že žalobca podal návrh

na zriadenie vecného bremena bez náhrady. Keďže vo veci konajúce súdy rozhodli aj o náhrade za zriadenie vecného bremena, žalobcu bolo možné považovať za úspešného len čiastočne. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľka poukazuje na závery súdu prvej inštancie, s ktorými súhlasí. Na podporu svojho názoru uvádza a cituje odbornú literatúru, ako aj niektoré rozhodnutia ústavného súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

4. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom v tomto znení:

„1. Základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a právo na ochranu majetku zaručené v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7 Co/69/2019-402, IČS: 8710211340 zo dňa 17. 10. 2019 v časti jeho výroku o náhrade trov konania porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7 Co/69/2019-402, IČS: 8710211340 zo dňa 17. 10. 2019 v časti jeho výroku o náhrade trov konania sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.“

5. Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu z dôvodu arbitrárnosti a ústavnej neudržateľnosti jeho výroku o náhrade trov konania, s argumentáciou, že odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom a zároveň sa tým zamedzí vzniku ujmy sťažovateľky.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva...

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

11. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

12. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred

skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

13. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán

s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

14. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07). Všeobecný súd pri svojom rozhodovaní nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavou súladného výkladu zákonov a obdobných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, i v týchto prípadoch sa musí vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (m. m. III. ÚS 72/2010). V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07). Ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

15. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva,

prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

III.

Samotné posúdenie veci ústavným súdom

16. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky zaručeného najmä v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým výrokom rozsudku krajského súdu o náhrade trov konania, ktorému sťažovateľka vytýka, že je arbitrárne a že krajský súd ústavne nesúladným výkladom a aplikáciou § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zasiahol do jej označených práv.

17. Ústavný súd posudzuje problematiku náhrady trov konania zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností (IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09, IV. ÚS 481/2013), ak zistí, že rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý zakladá zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

18. Otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu vtedy, pokiaľ by bol v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémny rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prílišného formalizmu), či celkom

nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia (I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, III. ÚS 47/2013, III. ÚS 457/2014, III. ÚS 609/2014).

19. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 1 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

20. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie konštatuje, že predmetom konania pred všeobecnými súdmi bol návrh žalobcu na zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, pričom finančná náhrada za zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu bola závislá od znaleckého posudku, čo ani nebolo medzi stranami konania sporné. Z povahy rozhodovania o návrhu na zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ktoré predstavuje nútené obmedzenie vlastníckeho práva a čl. 20 ods. 4 ústavy, je zrejmé, že všeobecný súd v prípade rozhodnutia, ktorým obmedzuje vlastníckeho práva vlastníka, musí zároveň rozhodnúť o primeranej náhrade za takéto obmedzenie vlastníckeho práva. Stanovenie náhrady je hmotnoprávnou podmienkou pre zriadenie práva, preto na rozhodnutie o náhrade nie je potrebný návrh, pretože ide o prípad, keď z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vypořádania vzťahu medzi stranami sporu (obdobne pozri rozsudok Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 22 Cdo 1897/2004). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že právny záver krajského súdu, že žalobca bol v plnej miere procesne úspešný so svojím návrhom, rešpektuje a primeraným spôsobom interpretuje do úvahy prichádzajúce aplikované právne normy. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie svojho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu v časti výroku o náhrade trov konania, je nedôvodná, a preto aj zjavne neopodstatnená.

21. K rovnakému záveru ústavný súd dospel aj v súvislosti s námietkou porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a analogického práva na

ochranu vlastníctva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu v časti výroku o náhrade trov konania. Ide o práva hmotnoprávnej povahy. Sťažovateľka ich porušenie argumentačne odvíjala od namietaného porušenia jej práv procesnej povahy. Inými slovami, nevyhnutným predpokladom (vychádzajúc z argumentácie sťažovateľky, pozn.) porušenia jej hmotných práv bol záver, že došlo k porušeniu jej procesných práv (namietaná arbitrárnosť rozhodnutia o náhrade trov konania, pozn.) napadnutým rozsudkom krajského súdu. Keďže ústavný súd vylúčil možnosť porušenia označených procesných práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu, rovnako dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v časti, ktorým sťažovateľka namietala porušenie svojich označených hmotných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu.

22. Ústavný súd je toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa dodatkového protokolu. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

23. Pokiaľ ide o namietané porušenie „*práva na súdnu ochranu podľa čl. 47 ods. 3 ústavy*“, ústavný súd konštatuje, že predmetný článok deklaruje princíp rovnosti účastníkov konania. Sťažovateľka namietané porušenie označeného článku ústavy nijak neodôvodnila. Vychádzajúc z uvedeného, ako aj zo skutočnosti, že ústavný súd vo zvyšnej časti sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, nevyhnutne dospel k záveru, že neexistuje relevantná súvislosť medzi označeným základným právom podľa ústavy a napadnutým rozsudkom krajského súdu, preto aj túto časť sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v celom rozsahu ústavný súd ani nemohol vyhovieť návrhu na odklad vykonateľnosti, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (pozri § 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu implicitne prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme sťažnosť na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu nevyhovelo.

25. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalším návrhom sťažovateľky na zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu